

AZ ANYAKÖNYBEN OLVASTUK

Ászáron konfirmált: Kiss Tünde

Ács: megkeresztelték: Fehér Benjaming, Király Kíra Csengét, Romos Zsófit, Fogarasi Fannit, Lakasz Benettet, Polgár Patrikot, Takács Ármint eltemették: Murányi Józsefnét, Ódor Miklósnét, Takács Józsefet, Ábrahám Lajost, „Martinkát”, Landesz Istvánt

Kömlöd: eltemették id. Sárközi Józsefet; Jókuthy Józsefnét

A Dunántúli Református Egyházkerület és a Pápai Református Teológiai Akadémia ebben az esztendőben elindítja a Dunántúli Református Akadémiát. Az Akadémia célja, hogy gyülekezeti tagoknak, érdeklődőknek közérthetően, de

mégis tudományos alapossággal tanítást adjon hitünk alapvető kérdéseiről. Az akadémiai év mindig két félévből áll, amelynek az elvégzése után a résztvevők oklevelet kapnak.

Az idei akadémiai év központi

témája: Isten-világ-ember-egyház.

Helyszíne: a Pápai Református Teológiai Akadémia (8500 Pápa, Március 15. tér 12-13.)

Időpontok: 2015. szeptember 19. és 2015. november 28. valamint 2016.

A Magyarországi Református Egyház közleménye a menekülthelyzet kapcsán

A jelenlegi menekülthelyzettel kapcsolatban Bogárdi Szabó István püspök, a Magyarországi Református Egyház (MRE) Zsinatának lelkészi elnöke, 2015. szeptember 3-án szakmai konzultációt tartott a református egyház érintett képviselőivel. Az egyeztetésen részt vett a Református Missziói Központ (RMK) és a Menekültmisszió vezetője, a Missziói, Kültügyi és Kommunikációs Iroda munkatársai, valamint a zsinati tanácsos és zsinati jogtanácsos.

A szakmai szempontok és az információk megvitatása után Bogárdi Szabó István kérte a jelenlévőket a Menekültmisszió eddigi tevékenységének bővítésére, mivel a menekülthelyzet soha nem látott próba elé állít most mindenkit, ezért különösen fontos az összehangolt és hatékony munka.

A Zsinat lelkészi elnöke elmondta:

A jelenlegi kritikus helyzetben a legegyszerűbb jogok biztosítása mellett a legfontosabb mind Magyarország polgárai és mind a menekültek számára a megfelelő és pontos információk elérhetővé tétele. Ugyanakkor sajnálattal kell látnunk, hogy a menekültek kérdését belpolitikai csatározásokra használják fel. Kérünk és intünk mindenkit a békére, továbbá köszönet illeti a magyar állampolgárokat, hogy türelemmel és megértéssel viseljenek nehéz helyzetben lévő embertársaik iránt, valamint a magyar hatóságokat, hogy dacára az ellentmondó EU-s direktíváknak a lehető legmagasabb színvonalon végzik a rájuk rótt feladatokat.

A református egyház számára a menekültek segítése nem új keletű dolog, hiszen közel 10 éve, 2006 óta működik Menekültmissziója, ami az MRE saját forrásaiból, amerikai és európai partneregyházak támogatásával, illetve pályázati forrásokból működik. A református

egyház e kritikus helyzetben a korábban is nagyobb hangsúlyt fektet a menekültek közötti szolgálatra és széles körű összefogásra buzdít mindenkit.

A munkában a Magyar Református Szeretetszolgálat (MRSZ) is részt vesz. Augusztustól orvosi segítséget nyújt, valamint gyermekfoglalkoztató délutánokat szervez a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal debreceni Menekülteket Befogadó Állomásán. Heti rendszerességgel általános orvosi ellátást, nőgyógyászati szakellátást és alapgyógyászati biztositást a tábor lakói számára. A táborban élő gyermekekhez heti kétszer önkéntesekkel kreatív játékokat, sportszereket, társasjátékokat juttatnak el. Az MRSZ önkéntesei és munkatársai szeptember 2-án a Keleti pályaudvarnál ivóvizet, higiéniai eszközöket (pelenkát, törülközőt stb.) és élelmiszert osztott szét a várakozók között.

Újságunkat – hirdetőinknek és alapítványunk támogatóinak köszönhetően – ingyenesen juttatjuk el olvasóinkhoz!

Hét Határ Református hitéleti lap. Megjelenik minden hónap első vasárnapján Ács, Ászár, Bana, Bábolna, Bokod, Csépi, Császársz, Dad, Ete, Kisigmánd, Kisbér, Kömlöd, Környe, Környebánya, Nagyigmánd, Oroszlány, Réde, Vereskegyháza, Szákszentpály, Tárkány reformátusai közt

Kiadó: "Közelebb Egymáshoz" Alapítvány 2941 Ács, Fő u. 71. Felelős kiadó: Gerecsei Zsolt elnök

Szerkesztőség: 2853 Kömlöd, Perczel u. 26. tel.: 06-34/578-503 fax.: 06-34/470-543 email.: hethatarlap@freemail.hu

Felelős szerkesztő: Bogáth István Nyomtatás: MONTÁZS Press Kft. Oroszlány tel.: 20/454-35-41 Molnár Ferenc ügyvezető

Internet elérhetőség: www.hethatar.refdunantul.hu

ISSN 1417 - 7641

Református hitéleti lap

XIX. évfolyam 9. szám

2015. szeptember

MÚLTIDŐ

Embertelen, ami a tengeren, az utakon, a határainkon történik, és örültség, amit Európa csinál. (...) Ha Európa nem tér vissza a józan ész útjára, akkor egy sorsdöntő küzdelemben fog alulmaradni.

Orbán Viktor: Akit lerohannak, az senkit sem tud befogadni - magyaridok.hu

Egy valamiben téved Orbán Viktor, holott az összes, általam hallott európai politikus közül messze ő az egyedüli, aki felismerte az újkori népvándorlás valódi veszélyeit.

És akkor most gyorsan le is írom, hogy persze, lehet kritizálni a helyzet kezelését, lehet kifogásokat találni, elhibázott rendőri fellépésről, felesleges, egy konzervnyitóval is átvágható drótkadályról írni. Sőt, szerintem hibás abban is a magyar kormány, hogy próbálja betartani az Unió előírásait. Nonszensz ilyet írni, mégis igaz: engedni kellene az érkezőket továbbhaladni, ahogyan a görögök, a macedónok, szerbek teszik, vagy éppen a csehek. Azt kellene mondani, amit a bécsi polgármester: nincs kapacitásunk arra, hogy regisztráljunk mindenkit. Menjenek Németországba, Ausztriába, ki, hová szeretne. Ha pedig az osztrák miniszterelnök háborog és a határ lezárásával fenyegetőzik, beszéljünk egy jót Merkel asszonnyal. (Bár, ahogyan ezeket a sorokat írom, éppen bejelenti Lázár János, hogy buszokat küld a kormány a menetelő migránsokért, akiket Hegyeshalomig szállítanak. [Ays.hu szerint](http://Ays.hu_szerint) Ausztria mindezt nem ellenzi.)

Mégis, minden hibája ellenére a magyar kormányfő az egyetlen, aki megér-

ti és ki is mondja, mi történik körülöttnk.

Egyben szerintem téved, ez pedig a jövő idő használata: a schengeni rendszer már összedőlt, Európát már lerohanták. A mostani események ezt a folyamatot gyorsíthatják, de a számok azt mutatják, hogy ez a kérdés eldőlt. Belgium, Brüsszel rohamtempóban halad az eliszlámosodás felé, Hollandia, Franciaország, Németország egyre inkább válik a növekvő iszlám lakosság otthonává. És mindeközben egyre többen és hangosabban hívják fel ennek beláthatatlan következményeire az európai államok lakosságának figyelmét, és miközben egyre több riasztó jel utal arra, hogy az érkezők, vagy a már itt lévők többsége egyszerűen nem akar integrálódni, nem akarja figyelembe venni a befogadó társadalom szokásait, jogait, nem talál munkát, nem tud továbbtanulni, és ezzel jó alapanyaggá válik a terrrorszervezetek szemében, a mi derék, de tudatlan vagy egyszerűen csak gyenge európai politikusaink, mintha nem is ezen a kontinensen élnek, képtelenek felfogni, hogy mi forog kockán. Tehetlenségükben Magyarországot kiáltják ki bűnbaknak, és teszik felelőssé a kialakult helyzetért. Holott Orbán Viktor az egyedüli, aki próbálja betartani az Unió törvényeit, és igen, ő az egyetlen, aki kiabál, hogy égni fog a ház – jól teszi, annyi csupán a helyesbítés: a ház ég, a gerendák ropognak, kis idő múlva az egész összedől, ehhez sajnos kétség sem férhet.

Fontos itt megállni egy pillanatra, és újra, talán ezredszer elmondani: nem a felebaráti szeretet, az együttérzés, a szolidaritás hiányával van gond. Sze-

mély szerint büszke vagyok az idézett hölgyre. Meg a karitatív szolgálatokra, élükön a Református Szeretetszolgálatral. És büszke vagyok a jó szándékkal segítő civilekre is. Lévai Anikóra, még Gyurcsány Ferencre is, aki a villájába fogadott néhány menekültet. (Jó, jó, de azért adjuk meg az esélyt neki is.)

Ám itt azért másról is beszélünk kell, nemcsak a felebaráti szeretetről. Nem az a kérdés, hogy [amandineres Rajcsányi Gellért felesége visz-e takarót](http://amandineres.Rajcsányi_Gellért_felesége_visz-e_takarot) a migránsoknak/menekülőknél/bevándorlóknak a Keletibe. (Visz.) Még csak nem is az, hogy én vinnék-e, segítenék-e, mert kétség se férjen hozzá, hogy igen. Most még csak imádkozunk minden vasárnap a menekültekért, ám ha arra kerül a sor, és felénk is jönnek, készséggel segíték én is, mi is. És tudom, hogy a magyar társadalom nem idegenellenes, még ha próbálják is egyesek így beállítani a helyzetet, még ha vannak félelemből, tudatlanságból táplálkozó egyéb hangok is. Befogadjunk mi mindenkit, aki rászorul, aki háború elől menekül, akinek nincs fedél a feje fölött, aki éhezik, szomjazik. Adakoztunk akkor, amikor a cunami lemosta Dél-kelet Ázsiát, amikor Haiti földrengésben elpusztult, és ha a szír menekültek itt kopogtatnak, segítünk nekik is. (Apropó: mielőtt bárki elhiszi, hogy csupán humánúmról és emberbaráti szeretetről szól Angela Merkel félreértett kijelentése, vegyük észre: Németországnak kell a munkaerő, és sem a kereszténydemokrata politikus, sem a német vállalatok nem bánják, ha a munkaerő nem német és keresztény, hanem török, afgán, pakisztáni, koszovói muszlim, esetleg szír muszlim/keresztény.

Folytatás a 3. oldalon

"AMIT A SZEM NEM LÁTOTT, FÜL NEM HALLOTT"

„„Amít szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett”, azt készítette el az Isten az öt szeretőknek.”

(1 Korinthus 2,9)

Vannak olyan dolgok az életben, amelyekről sejtésünk sincs. Vannak olyan tö-r-ténések, amelyek előtt csak úgy állunk, mintha földbegyökerezett volna a lábunk és nem tudnánk mit tenni. Vannak olyan események, amelyeket átélve az ember úgy gondolja, hogy örök-re szóló sérüléseket szerzett és fájdalmát képtelen már enyhíteni bármi és bárki. Végezetül pedig – november hónap-ja lévén, tudván, hogy újságunk e ha-vi száma közvetlenül november 1. u-tán jelenik meg- hadd tegyek hozzá még egy részletet ehhez a felsorolás-hoz. Hi-szen nem mehetünk el szó nélkül a-mellett, hogy bizony vannak olyan ves-z-te-ségek az ember életében, amelyekkel gyak-ran egy élet is kevés megbirkózni. Vannak olyan búcsúzá-sok, amelyeknél ta-lán soha sem tudjuk elengedni a sze-re-tetünk tárgyát.

Pál apostol a fenti ígeverset megelőző sza-kaszban sokkal művészebben és át-gon-doltabban, de tulajdonképpen arról tesz bizonyosságot a Korinthusi gyüle-ke-zet előtt, hogy: Testvérek! bizony van-nak olyan pillanatok, amikor „az ember esze megáll”, amikor a józan ész, az em-be-ri ügyesség, vagy netán ügyeskedés - cső-döt mond, és már nem tudjuk kont-rol-lálni a következő lépést. Vannak pillanatok, amikor már nincs se

-gítségünkre a szemünk, fülünk, de még a szívünk sem.

Hányszor, de hány-szor volt már kedves test-vérek, hogy amikor segítség-re lett vol-na szükségünk, amikor kellett vol-na va-laki, aki felemel, aki egy fény-su-garat gyújt a messze távolban, akkor nem volt körülöttünk senki, még a ha-tárban sem.

Hányszor, de hány-szor volt már, hogy ami-ko-r szükségünk lett volna, egy biz-tató, megerősítő szóra, akkor nem volt ott senki, akinek szólásra nyílt volna az aj-ka. Sőt, ezen túlmenően...

Hányszor, de hány-szor volt már, hogy a -zért nyitottuk fel a Szentírást, és bök-tünk rá egy ígeversre, vagy íge-sza-kasz-ra hogy „SZÓLJON MÁR”, mert szük-sé-gem van, valami Isteni szóra?! De nem hallatszott semmi.

Hányszor, de hány-szor volt már hogy azt éreztük a szívünkkel, hogy „na, most”, most itt van a pillanat. Most ta-lán jóra fordul a sorsunk, azután pedig bele-buktunk hiú ábrándjaink déli-báb-já-ba?!

Testvérek! Valahányszor mindezeket meg-tettük, rosszul használtuk az Isten-től kapott ajándékokat (látásunkat, hal-lá-sunkat... bármely érzék-szer-vün-ke-t, még a szívünket is)! Mert mind-ezek ön-ma-gukban mit sem érnek. Végesek! Hiszen, a bagoly-nak jobb a látása, a dene-vérnek a hallása, sőt gyakran bár-me-lyik élőlénynek na-gyobb a szíve, mint a miénk, pláne, ha mi még rosszul is használjuk, ezeket az Istentől kapott adományokat!

Hetyei Mónika
lelkipásztor

Pál apostol azt mondja, hogy vannak dol-gok, vannak események, vannak tör-té-nések, és vannak olyan veszteségek, ame-lyek olykor fájnak, amelyekből ne -héz kijönni és felülemelkedni rajtuk. Van-nak olyan pillanatok, amikor min-den emberi erőfeszítés csődöt mond és mondhatni „megáll a tudományunk”. Ilyenkor jön a nagy kérdés, a for-duló-pont az ember életében, van-e még va-lami, amit felhasználhat a látásán, hal-lásán, és a szívén kívül?

Van a még hite, bizalma, reménysége, nem a dolgaiban, használati tárgyaiban, nem az ünnepekben és azok idilli han-gu-latában, de még nem is az ember-társai-ban, családjában, szeretteiben, jó ismerőseiben... hanem van a még hite, bizalma, reménysége az Istenben? Abban az Úrban, aki láthatatlanul, de gon-dosan szövögeti életünk szálait, ap-ró-lékosan megtervezi és irányítja sor-sunk alakulását, méghozzá úgy, aho-gyan mi azt el sem gondolhatjuk.

Ezért hát, kedves testvérek, ne csak lás-suk, ne csak halljuk, ne csak érezzük, az íge bátorító szavait, hanem engedjük azt is, hogy munkálkodjon általa az Isten és így véghezvihessen olyan dol-gokat, amelyekről mi még most nem tu-dunk semmi, de afelelől biztosak lehetünk, hogy jó irányba vezet, amelynek áldásait, segítségét, bátorítását, csodáit, már e világban érezhetjük.

GYEREKSAROK

A legutóbbi gyereksarokban ezzel a mondattal kezdtem: Végre itt a nyár! És most - ne féljete, nem azt mondom: hurrá itt az iskolakezdés! - nyakunkon a sulis, a tanulás, a koncentráció, felelés meg a többi. Éppen ezért választottam témaként a bölcsességet. Sok bölcs emberről ír a Szentírás, például Salamon királyról. de én ma egy törekeny asszonyról írok, aki bölcsességével megmentette nem csak a maga, de családja és háza népe életét is! Dávid király idejében élt, engedjétek meg, hogy átadjam a szót a királynak: Dávidnak, hallgassuk őt! –Életem egyik legnehezebb szakaszában találkoztam Abigaillal. Saul király halálra kerestett, és ekkor halt meg Sámuel próféta, Isten szolgája. Gyászban voltam, hiszen Sámuel volt nekem a kapocs, Isten felé. Minden kérdésemmel hozzá mehettem, ő kent fel királlyá, megbízhattam benne, mint magamban. Ingerült, elkeseredett voltam. Hiányoztak tanácsai, bölcsessége. De félre kellett tennem a bánatomat, mert a katonáim számítottak rám. Tőlem várták a védelmet, ételt, italt. Így érkezünk a Kármel hegységbe. Tudtam, hogy itt kaphatunk ételt, mert segítettünk egy gazdag ember, Nábál pásztorain, amikor veszélyben voltak. Most meghálálhatja. Elküldtem embereimet, hogy illedelmesen emlékeztessék erre Nábált, de az elzavarta őket, még azt is letagadta, hogy ismer. Gúnyos volt és fölényes, mint aki bármit megethet bárkivel. Megmondom őszintén, nagyon felhúztam magam a viselkedésén. Négy-száz emberemmel elindultunk, hogy bosszút álljunk egész háza népén. Mérgező voltam és sértett, megfontolás nélkül cselekedtem. Ijesztő sebességgel vágattunk a hegyek között, amikor az egyik fordulónál egy karavánnal találkoztunk. Azt állították, hogy hozzám igyekeznek, ételt, min-denféle finomságot hoztak nekem. De kitől? –kérdeztem, és ekkor előlépett egy előkelő ruhát viselő fiatalasszony, Nábál felesége, Abigail. Leborult elé-m és elmondta, mennyire szegényi férje ostoba viselkedését és én legyek a bölcsőbb, hiszen én vagyok az Isten által rendelt király. Olyan szépen beszélt, hogy minden haragom elpárolgott. Út-jára bocsátottam, de még sokáig füle-m-be csengtek szavai. Legényeim vagy tíz nappal később hozták a hírt, Nábál meghalt. Én ekkor arra gondoltam, le-

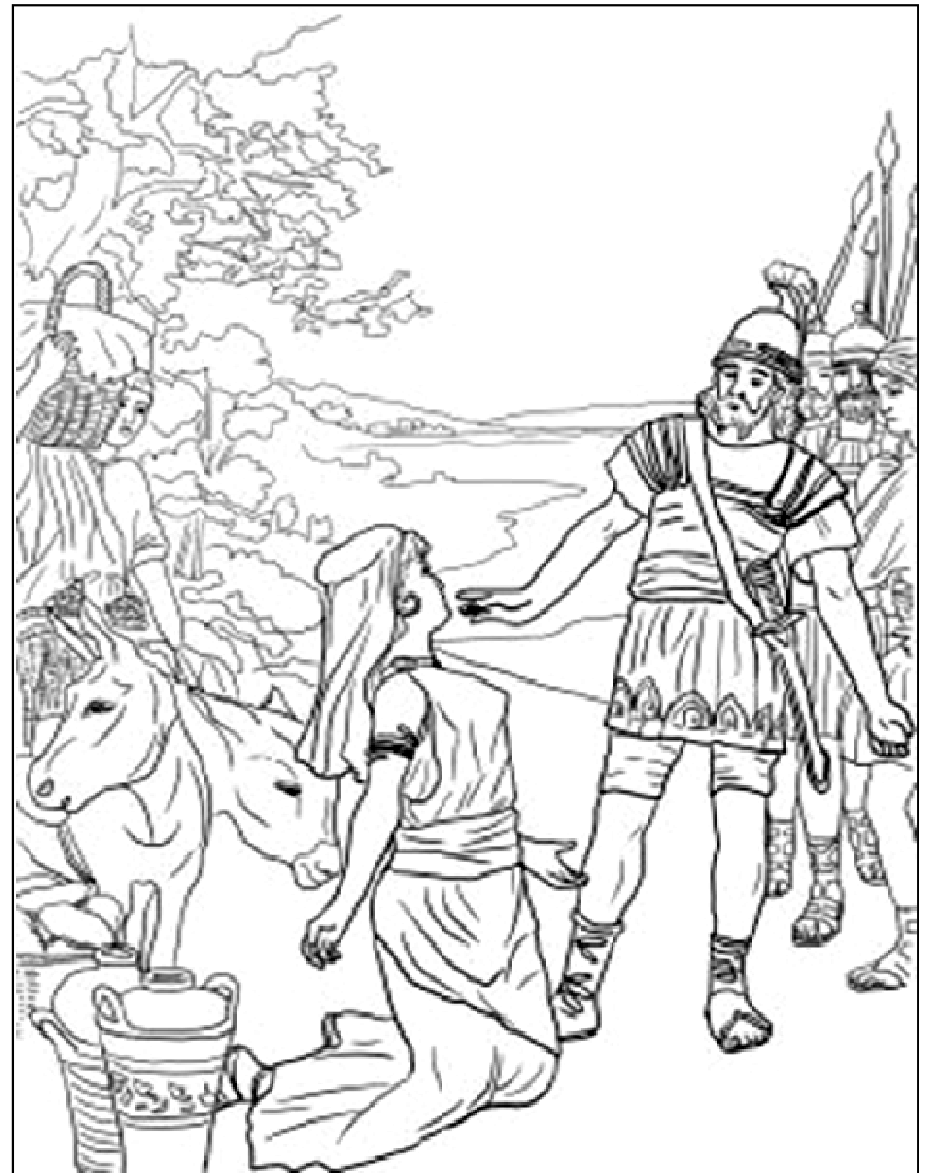
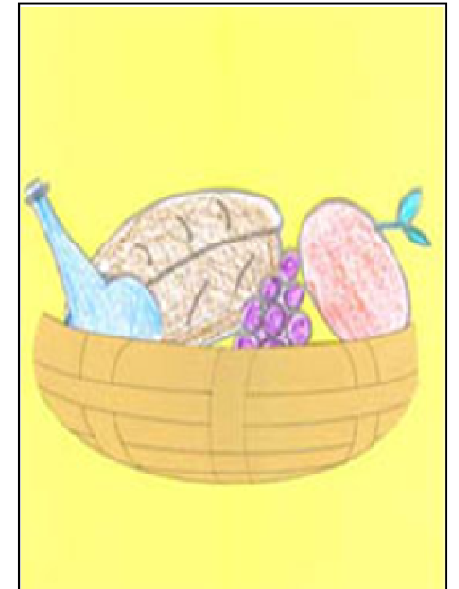
het, hogy Isten akarattal hozta akkor elém Abigaillt a hegyekben, nekem szükségem van egy bölcs társra. Meg-kértem, jöjjön hozzám és ő a feleségem lett.

Tudjátok, a **BÖLCSESSÉG** nem egyenértékű a könyvekből megszerezhető tudással. Egy jó döntés, egy helyén mondott szó vagy mondat, vagy éppen az, ha nem mondok semmit, nagyobb bölcsesség, mintha percekig magyaráz-nám az igazamat. Ebben az új tanévben én is ilyen **BÖLCSESSÉGET** kívánok mindenkinek!

Judit néni

A képen Dávid és Abigail találkozik. Színezd ki a képet!

A másik képnél neked kell elkészíteni a kosarat és bele „alkotni” mindenféle finomságot.

TANÉVNYITÓ DADON

IZRAEL - JERUZSÁLEM

Júliusban szerencsém volt egy szakmai kiküldetés során eljutni Izraelbe, Tel Avivba, ahová testvérem is elkísért. Ha egy keresztény ember eljut egyszer a „Szent Földre”, kihagyhatatlan úticél számára a 65 km-re fekvő Jeruzsálem, az ország fővárosa. Az akár egynapos kirándulásként beiktatható várost nemcsak a keresztények, hanem a zsidó és az iszlám vallásúak is szent helynek tekintik. Itt tevékenykedtek mindhárom vallás prófétái, szent emberei, mint Ábrahám, Dávid, Salamon, Zakariás és mások. Habár – átutazva- gyönyörű az egész város, számunkra természetesen az óvárosi rész jelentette az úticélt. A nagy falon kívül is meglátva Ójeruzsálemet igazán impozáns látvány tárult elénk, ehhez egységes építőanyag is hozzájárul. A damaszkuszi kapun át a 15 méter magas várfalhoz hasonlóan minden épületet világos helyi mészkőből emeltek vagy legalábbis azzal burkoltak. Ily módon a három világvallás zarándokhelye szinte érintetlenül őrzi a bibliai idők varázsát, és Jeruzsálem építészeti képét egységes műalkotásként észlelheti az ide látogató. Egyébként a helyiek szerint az Óváros látképe az Olajfák hegyéről napfeltekor a legvarázslatosabb. Elsőként hirtelen felizzik a Sziklamecset arany kupolája; aztán fényleni kezdenek a minaretek és templomtornyok, a muszlim-, keresztény-, zsidó- és örménynegyed kocka alakú házai, s végül a városfal sárgás kváderkövei. Ezen túlmenően pedig az arab negyed olyan végtelen piaccal vár, melyről eddig csak könyvekben olvashattunk, vagy filmekben láthattunk. A szűk kis utcákban kétoldalt végig bazárok tömkelege, ahol a keleti csemegék, fűszerek, falafelek, ruhák, kávézók mellett főleg az ajándéktárgyakra szakosodtak a helyiek. Az árusok vehemenciája, a sikátorokat behálózó illatok és a keleti zene összhangja örök emlék maradt. Jeruzsálem már rég túlnőtt a templomokban, kápolnában, kolostorokban és imaházakban bővelkedő Óvárosra, a főváros egy fejlődő, modern város Európa és a keleti világ kapujában. A város kultúrájának sokszínűsége, építészete, bibliai múltja feledhetetlen és megismételhetetlen emléket nyújtott számunkra. Az útibeszámolómat egy, a Lukács evangéliumából vett idézettel szeret-

nek maradványaira építették a keresztény lovagok az 1149-ben felszentelt román stílusú Szent Sír-kápolnát. Azóta sok ezernyi zarándok járja végig súlyos fakereszttel a vállán a Megváltó utolsó útját, a Via Dolorosát. Jeruzsálem az iszlámnak is szent helye, ezt a nyolcszögletű Sziklamecset jelképezi, a korai iszlám építészet mesterműve. Természetesen a Jeruzsálembe látogatók nemcsak az építészeti látványosságokban és a vallási gyakorlatokban meríthetik ki az érdeklődésüket. Az Óváros

Az olajfák hegye

falain belül minden negyedben olyan éttermetek találhatunk, ahol számunkra igazán különleges ételekkel, italokkal várnak mindenkit. Ezen túlmenően pedig az arab negyed olyan végtelen piaccal vár, melyről eddig csak könyvekben olvashattunk, vagy filmekben láthattunk. A szűk kis utcákban kétoldalt végig bazárok tömkelege, ahol a keleti csemegék, fűszerek, falafelek, ruhák, kávézók mellett főleg az ajándéktárgyakra szakosodtak a helyiek. Az árusok vehemenciája, a sikátorokat behálózó illatok és a keleti zene összhangja örök emlék maradt. Jeruzsálem már rég túlnőtt a templomokban, kápolnában, kolostorokban és imaházakban bővelkedő Óvárosra, a főváros egy fejlődő, modern város Európa és a keleti világ kapujában. A város kultúrájának sokszínűsége, építészete, bibliai múltja feledhetetlen és megismételhetetlen emléket nyújtott számunkra. Az útibeszámolómat egy, a Lukács evangéliumából vett idézettel szeret-

ném zárni, mert sajnos a szent város birtoklásáért mindmáig harc folyik a vallási fanatikuskok között, s bár fölöt-
tebb kívánatos volna, nincs béke az Olajfák hegye alatt...

„Ahogy egyre közeledett, a várost megpillantva sírni kezdett miatta, és így szólt: Bárcsak te is felismerted volna ezen a napon, hogy mi szolgál a békeségedre! De most el lett rejtve szemeid elől” /Lukács 19: 41,42/

Nyéki Anikó

KÖZLEMÉNY

A Magyarországi Református Egyház Zsinatának Elnöksége értesült róla, hogy a Baptista Szeretetszolgálatnál vizsgálatok indultak. Ezen vizsgálatok lezárultáig, és az ügy reménybeli tisztázásáig felkérjük azon egyházi jogi személyeket és egyházközösségeket - akiket az intézmények átvételével kerestek meg -, hogy a felettes egyházi hatóság tájékoztatása és tájékozódása nélkül érdemi tárgyalásokat ez ügyben ne folytassanak. Budapest, 2015. augusztus 31.

Dr. Szabó István
püspök
a Zsinat lelkes elnöke

Dr. Huszár Pál
Főgondnok
a Zsinat világi elnöke

MÚLTIDŐ VÉGETLEN UTAZÁS

Folytatás az első oldalról

Nekik teljesen mindegy, ki dolgozik a gyárban, ki szereli össze a luxuskocsi alkatrészeit, vagy csutakolja a berlini aluljárókat napestig. A profit, a pénz az első, minden egyéb ezután következik.)

Csakhogy. Nem csupán annyit kell látnunk, hogy jönnek (nemcsak a szíriai menekültek, bár most mindenki szír menekültnek mondja magát), enni adunk, elmenni, aztán aggódva csetelünk velük a facebook-on. Hanem arról, hogy jönnek, jönnek, jönnek... és nemcsak tanárok az aleppói egyetemről, nemcsak menekülők, hanem mások is. És nem mennek el. És hiába cél Németország, minket is érint mindez, talán ezt felesleges is magyaráznom. Az alapvető kérdés sokak szerint az, hogy megváltozik-e Európa vallási, etnikai, kulturális háttere, Magyarán: megváltozik-e az európai civilizáció. Szerintem a kérdés jobbra csak az, hogy ezt a folyamatot le lehet-e lassítani, esetleg meg lehet-e állítani. A kialakult helyzetben óriási feladat hárul a közéleti szereplőkre, meghatározó politikusokra, hogy felfogják, megértsék, milyen történelmi kihívás előtt áll a kontinens, és észrevegyék azt is: talán a cselekvés utolsó pillanatában vagyunk. Vajon átérzik-e kellőképp történelmi felelősségüket? Hallgatva a magyar ellenzék néhány képviselőjét, figyelve az európai politikusokat, bizony, kétségeim támadnak... Bár a legkönnyebb a politikusokra mutogatni, nekünk keresztényeknek nem szabad megfedkezünk önmagunkról sem. Vajon a keresztény egyház, a keresztény felekezetek képesek-e térden állva, imádkozva, saját helyzetüket felmérve, majd megerősödve Európa újraevangelizálására, egy új reformációra? Európa lelkiismerete, világossága kellene, hogy legyenek – vajon azzá leszünk-e?

Talán még nem késő: igaz, már ropog a szerkezet, repedeznek a falak, a benne lakók közül sokan nem is tudják, mi történik körülöttük - de még mindig áll a házunk. Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?

Székely Attila
www.reposzt.hu

„Végtelen utazás” talán ez a két szó tudja a legjobban összefoglalni, hogy miről is szólt 2015. augusztus 3-7-i öt nap Dadon. Nem véletlenül kapta ezt a nevet a napközis gyermektábor. Hiszen a közel 80 gyermek és felnőtt megismerkedhetett azzal, hogy az életük egy nagy utazás, az élet tengerén hajózunk mindannyian. A legfőbb kérdés az,

tanítványság legfőbb jellemzőit is sorra vettük, mint például: *nem aggodalmas kodni, megbocsátani egymásnak* és így tovább. A gyerekek ezeket a fontos jellemzőket kis papírdarabokra írva magukkal is vihették a tábor végén, a saját maguk által készített tarisznyáikban.

A gyerekek minden szabadidőt játékkal töltötték el, de az ebéd utáni foglalko-

hogy merre tart a hajónk? Mi a célunk? Milyen irányba haladunk? Mi határozza meg azt a bizonyos irányt? Ebben segített nekünk Pál apostol története, akinek tényleg az egész életét az utazás jellemezte. Hisz az élete teljesen megváltozott, az ő „hajója” 180 fokos fordulatot vett, amikor megtért a damaszkuszi úton. Az ő biztos pontja egész életében onnantól fogva Jézus Krisztus lett.

Így ebben az öt napban Pál apostol életén keresztül vizsgáltuk és tanultuk is meg egyben, hogy csak is Jézus Krisztus mellett, a mi életünkbe (hajónkba) behívva őt, vele együtt kormányozva haladhat jó irányba a mi életünk is. A hét többi napján, a reggeli áhítatokon mindig Pál apostol életének egy-egy állomásával ismerkedhetek meg a gyerekek, amit a tízórait követően kis csoportos beszélgetésekben, főként játékosan dolgoztunk fel. Megtanultuk, hogy Jézust behívva az életünk hajójába, tanítványokká válunk. Ehhez kapcsolódóan a kiscsoportos beszélgetésekben a

zások is főként az ő kikapcsolódásukat, jó kedvüket biztosították, olykor-olykor játékosan, de még jobban megpróbáltuk elmélyíteni az adott nap témáját.

Csak egy pár program a sok közül: akadályverseny Dadon, nagyobbaknak sárkányhajózás Tatán, batikolás, szövés, foci, óriás twister, csizmadobáló verseny, vízi csata, amit a nagy melegben talán a legjobban élveztek a gyerekek, illetve volt még íjászat és sorverseny is.

A tábor jó hangulatban telt, a reggeli áhítatokon a templom a gyerekek énekétől zengett, és mi is tanulhattunk tőlük egy számunkra ismeretlen éneket. Így mindenki vihett magával valami újat, és hisszük és reméljük, hogy lelki-ekben is épülhettünk mindannyian: kicsik és nagyok egyaránt.

Takács Vivien és Deák László

ISTEN CSODÁJA TESTVÉRGYÜLEKEZETI

LÁTOGATÁS

Dad és az erdélyi Angyalos református gyülekezeteit évtizedek óta köti össze testvéri kapcsolat. Ezért is örültünk nagyon, amikor hírt kaptunk arról, hogy egy kisebb angyalosi „delegáció” augusztus 8-10. között Dadra látogat.

A lelkipásztor, a Csulak házaspár és a Barta család érkezett szombaton reggel hozzánk. A délelőttöt a vendéglátó családoknál töltötték, majd délután a nagy melegre való tekintettel „vizes” programot választottunk: a tatabányai Gyémánt fürdőbe kísértük el vendégeinket. Estére még meghívták Rokosz László alsóhegyi pincéjéhez egy vacsorára és egy kis beszélgetésre.

Vasárnap az istentiszteleten Mátyás István angyalosi lelkipásztor hirdette az igét. Átadta gyülekezete ajánlatait: egy csodálatos, kézi készítésű gyertyát, és a színben hozzáillő, kerámiaiból készült „emlékek tálját”.

Délután a bokodi pincénknel látta vendégül a gyülekezet az angyalosiakat, és mindazokat, akik elfogadták a meghívásunkat. Ismét kiderült, hogy csak a határ választ el bennünket: a székelyföldi és a dunántúli éneklők ajkain ugyanúgy szólal meg a magyar népdalkincs.

Hétfőn délelőtt meghatottan vetünk búcsút vendégeinktől. Reméljük, mihamarabb viszontlátjuk őket és társaikat - vagy Dadon, vagy Angyaloson...

Sárköziné Csonka Zita
Dad

Vajs Tibor lelkipásztor

Két év építés után elkészült az új gyülekezeti ház Ászáron. 2013. július 31-én mérték ki az épülő gyülekezeti ház alapját, azon a napon, amikor elindult a gyülekezetben az első közösségi óra. Erről az eseményről feleségem, Vajsné Fazekas Ibolya ászári lelkipásztor, a következőképpen írt egyik beszámolójában (Zarándokút:Szivárványhídon át az aranyutcai): „A felülről irányított szervezés látványosan gyönyörű dokumentuma, hogy a gyülekezeti ház alapjának kiadása az első közösségi óra napján (2013. július 31.) történt. A munkálatok kezdetétől mind máig világos, egyértelmű események jelzik, hogy az Úr sajátjának tekinti az általa épülő házat.” 2015. július 29-én szerdán ünnepelte ez a kis közösség létrejöttének második évfordulóját. A gyülekezeti ház ekkorra készült el. Az említett dátumok jelzés értékűek, a lelki élet indulásához nem véletlenszerűen kapcsolódik a szükséges életteremtés megszületése. Miért is Isten csodája ez a ház, miért tekinthetünk így az épületre? A gyülekezet egyik idős, oszlopos tagja mondta többször ismételve az elkészült hajlékra: „Ez csoda, ez csoda! Ez Isten csodája!” Valóban az.

A gyülekezet a volt református iskoláért és tanítólakásért 7 millió forintot kapott összegű kárpótlásként az államtól. Nem kevés ez a pénz, de arra viszont igen, hogy ebből új gyülekezeti ház épüljön. A régi gyülekezeti ház felújításába nem sok értelme lett volna befektetni ezt az összeget. Az építkezés terén a tétlen várakozás ideje következett. A passzivitásból Máté László esperes sürgető szava billentette ki a Presbitériumot: „Nem lehet tovább őrizgetni a pénzt, be kell fektetni, el kell kezdeni az építkezést!” Így indult el a kivitelezési tervrajz megrendelése, a kivitelezővel kötendő szerződés megszületése és az építkezési engedély megérkezését követően az építési terület kijelölése. Lázás izgalommal követték az eseményeket. Fényképezéssel is dokumentáltuk az építési fázisokat. Minden nap örültünk az új megszületésének. Közben jelen volt a szükséges pénzforrás hiánya kapcsán felmerülő nyugtalanság. Miből fogjuk befejezni az építkezést? Nem volt vakmerő dolog belevágni egy ilyen volumenű építkezésbe? Hallottuk a vélemények között megfogalmazva a kételyt: Nem lesz ez

túl nagy épület, nem lett volna jobb egy kisebbel beérni? Amikor a szákszendi reformátusok újonnan épült gyülekezeti házáat vettük mintául, akkor megfogalmazódott bennünk, hogy egy kicsit nagyobb szeretnénk építeni, nem versengésből, hanem, hogy előadások, evangelizációk során be tudjuk fogadni a község érdeklődő lakosait. Legyen elég hely, amikor szeretetvendégséget rendezünk, vagy konferenciának aduk helyet. Kilencvenhárom négyzetméter lett az épület teljes nagysága, ezen belül 58,5m² a terem mérete. Kiszámoltuk 56 szék fér el benne és egy nagyobb asztal két vagy több székkel. Isten bizakodással töltött be bennünket. A közösségi órák imádságban hordoztuk az építkezés minden részletét. Volt, amikor egy időre szünetelt a munka, de Isten elhárította az akadályokat és megnyitotta a jókedvű adakozók szívét. Megköszönjük minden adakozónak a támogatását, hálát adunk, hogy Isten eszközei lehettek az áldás továbbításában. A csoda folytatódott, mert Isten, aki elkezdte az nem hagyta félbe munkáját. Érkeztek az adományok a gyülekezeti tagoktól, a falu jószívű lakosaitól, az „Ászár Községért Közalapítványtól, a helyi Önkormányzattól és az egyházmegyétől, valamint az egyházmegye gyülekezeteinek perselyes támogatásából. Amit Isten végez, az tökéletes, az pontos, az ékes és hirdeti az Ő dicsőségét. Ezt nem lehet nem észrevenni. Aki nyitott szemmel jár, az látja és kimondja: Ez Isten csodája! A székek és az asztal hiányzik még, hogy lassan a megérkező engedéllyel használatba vehesse a gyülekezet az Isten keze által, valamennyiünk szemeláttára felépített hajlékot.

MOZGALMAS AUGUSZTUS ÁCSON

Mozgalmasan telt az augusztus Ácson, ahol három rendkívüli gyülekezeti programra várták az érdeklődőket. Augusztus 15-én ötven testvérünkkel indultunk gyülekezeti kirándulásra. Ebben az évben úti célunk Kalocsa volt. Nagy segítségünkre volt a kirándulás megszervezésében Csuporné Mónika, aki Kalocsán iskolaigazgató, de korábban több éven át tanított Ácson is. A kalocsai érseki palotánál várt minket, ahol megnéztük a könyvtárat, majd a kincstárat, illetve a vele egy épületben lévő paprikamúzeumot. Néhány érdekes információt tudhattunk meg az éppen feltárás, restaurálás alatt álló székesegyházról, többek között azt, hogy a koronát hozó Asztrik püspök sírjának megtalálására is van remény. Igazi élmény volt a kalocsai régi életét bemutató kiállítás, melynek külön szépsége a kalocsai hímzés sok-sok motívuma, színe volt. Különösen élvezetes volt az odaadó idegenvezetés, és rácsodálkoztunk, hogy mekkora érem- és ásvány „szertára” volt az itteni iskolának. A kiadós ebéd után a porcelánmanufaktúra várt minket. Itt a porcelánöntés és égetés technikáját, valamint a kalocsai mintás festett porcelán készítéséről kaptunk tájékoztatást. Örültünk, hogy sok viszontagság után is magyar kézben, folyamatos megrendelésekkel dolgozik az üzem. Kalocsától búcsút véve Hajós következett, ahol az érseki kastély volt az első állomásunk. A gyönyörűen felújított, berendezett, csodaszép kerttel büszkélkedő kastély igazi gyöngyszem volt a nap folyamán. Végül a hajósi pincefaluban állt meg a busz, ahol egy pincészet megtekintése, és a hajósi borok kóstolása várt ránk. Ámulattal néztük a 14-15 ezer literes hordókat, és elhittük, hogy beléjük lehet mászni. A legbátrabb gyülekezeti tagunk meg is nyerte a hordó mélyén elrejtett palackozott bort! Nagyon sok érdekes és szívet-lelket melengető információt kaptunk a borászatról, a magyar borról, amit alátámasztottak a megkóstolt borok is. Szép –és hőszéggel párosult nap után tértünk haza. Idehaza pedig 17-én indult a gyülekezeti napközis tábor. A három nap során „egyiptomi úton” jártunk, azaz Mózes történetén keresztül Egyiptomban játszódó bibliai tanításokat hallottunk, illetve ezekhez kötődő tárgyakat készítettünk. Merítettünk papírt, készült fá-

raói fej-és nyakdísz, piramis-makettet, mindenki keresztnevét hieroglifákkal írtuk a só-liszt kartusokba. Nagy sikere volt a dióból és kartonból készült koptogatónak is, amit szép rajzokkal, színes papírmintákkal ékesítettünk. Közben játszottunk, énekeltünk gitárrészlettel, és jó kedvvel fogyasztottuk a Szalay Bálint presbiterünk és a gyülekezet asszonyai által készített ételeket.

A tábor negyedik napja egybeesett a szokásos augusztus 20-i hagyományörző nappal, a HAGYA-TÉK-A rendezvényével. Idén ötödik alkalommal vártuk a templomdombra az ünnepelni vágyókat. Fő témánk a helyi borászat, szőlészet volt. A parókia garázsra erre az alkalomra „présházá” változott, ahová elhelyeztük a hagyományos szőlő- és borkultúra emlékeit: hordók, fa prés, fa puttony, régi permetező, kénporozók, darálók, boroskancsóik idézték az egykori szőlőhegyi életet. A gyülekezeti teremben a dunai aranymosás és a dunai halászat emlékeit mutattuk be: különösen érdekes volt a nagy csónak és az „öregháló”, valamint a beszámoló az aranymosásról. A gyerekek nagyon élvezték az udvaron felállított halászkunyhót is. A terem másik részében a férfi és női „magánélet” emlékeit láthatták az érdeklődők: a házilag készült alsóneműket, hímzett zsebkendőt, a bajuszkefét, a sámfás csizmát, a pitykegombot a mellényről stb. A terem sarkában megemlékeztünk arról is, hogy 1790-ben Ácson is keresztülvonult a Szent Koronát Bécsből hazaszállító ünnepi menet. A templomot is bevontuk a programokba: egyrészt a nagy sikernek örvendő toronytúra várta a bátrakat, másrészt úrasztali terítő kiállításban gyönyörködhattunk. A helyi és néhány egyházmegyei gyülekezet régebbi és újabb terítői mutatták be az úrasztalára szánt adományok sokszínűségét. Az udvaron bográcspan készült a hagyományos hallé, a csülkös pacal, valamint a lángos, tarkedli. Szörpök, lekvárok, aprósütemények idézték a hajdani ízeket. A gyerekeket –és felnőtteket is – várta a papírvirág és a nádhajó készítés. A legfontosabb azonban az volt, hogy egy szép, értékes délutánt tölthetünk együtt, találkozási régebbi ismerősökkel, máshová szakadt ácsi rokonokkal, barátokkal. A beszélgetések felidéztek a régi emlékeket, kinek-kinek eszébe jutott, hogy mi van odaha-

za a padláson-kamrában a régi idők tárgyaiból. A gyökértelemné váló, szétszóródó világban nagyon fontos, hogy egy közösség megtalálja, megőrizze, tovább adja értékeit. Hisszük, hogy ez a nap ehhez segített minket. Végül köszönetet kell mondanunk mindenkinek, aki hozzájárult a nap sikeréhez.

Gerecsei Zsolt

MÉSZÁROS JÁNOS ELEK

A 2012-ES „CSILLAG SZÜLETIK”
TEHETSÉGGUTATÓ MŰSOR
GYŐZTESE

JÓTÉKONYSÁGI KONCERTET
AD
A KISBÉRI REFORMÁTUS
TEPLOMBAN

Időpont: 2015. SZEPTEMBER 18-
ÁN 18.00 óra
Helyszín: Kisbér, Széchenyi u. 6.

A belépés díjtalan, a
kisbéri református templom
felújítására adományokat elfoga-
dunk.

A koncert után CD vásárlásra és dedikálásra is lehetőség nyílik.

MINDEN ÉRDEKLŐDŐT SZERETTEL VÁRUNK!